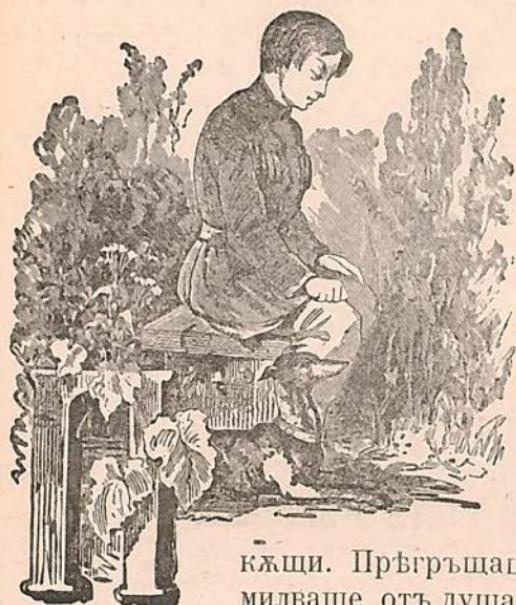

ДОБРИЯТЪ СИНЪ

етърчо бъше много кротъкъ и работливъ човѣкъ. Той цѣлъ день работѣше на дюкеня на дѣда хаджия и вечеръ радостенъ и доволенъ си отиваше въ кѫщи. Прѣгъръщаше малкия Радой и го милваше отъ душа. И какво ли пѣкъ нему носѣше А Радой, наближили да се мръкне, ти чаше на улицата да посрѣщне добрия си татко.

Когато Радой поотрастна, татко му умрѣ. Намѣри го една лоша болка и за една недѣля всички се зачудиха като го изгубиха. Майка му денѣ и ноще плачаше Радой още помни, какъ татко му го цѣлуна прѣди да умрѣ; той като че и сега го вижда прострѣнъ прѣдъ себе си

Радоевата майка започна да работи чужда работа, за да се прѣхранватъ. Колко ѝ бъше мѣчно! . . . Тя едвамъ изкарваше само за хлѣбъ; пѣкъ какво ли не трѣбва въ кѫщи? . . .

Отъ много работа тя се разболѣ и лѣгна въ дрѣхи. Трѣска започна да я мѣчи всѣки день.

Радой не ходѣше въ училището. Той свърши IV